

en vol aarde, veel meer zijn oudheid zou bewijzen, dan wanneer het er zoo glinsterend geel uitzag, alsof het nieuw was.

Lang beschouwde ik mijn schatten, om ze eindelijk voor dien dag op te bergen.

Den sleutel van mijn kastje legde ik, uit vrees voor dieven, onder mijn hoofdkussen. In mijn bed vond ik echter geen slaap. Allerlei gedachten, betrekking hebbende op mijn Held, doorkruisten mijn brein.

Al dadelijk besloot ik er een geheim van te maken. Een geheim te hebben is al zoo heerlijk, en nu nog wel zulk een geheim!

Dus dat stond vast: niemand zou er iets van hooren of zien; ik zou alleen mijn Held bezitten en Hem kunnen aanbidden.

Toen begon ik er over te peinzen, wie Hij wel geweest was, en waar Hij geleefd had, en waar Hij gestreden had en gestorven was.

Het was me duidelijk, dat die zes kogels slechts een gering aantal Zijner wonden vertegenwoordigde. Want het was niet mogelijk, dat Hij door den laatsten, zesden kogel op het slagveld gesneuveld was. Ik wist, dat men de gevallen op het veld van eer begroef. Hij had dus aan andere wonden moeten sterven; klaarblijkelijk sabelhouwen, lanssteken en dergelijke.

Ik bewees mezelf, dat een massa doodelijke blessuren de breede borst van mijn Held moesten versieren; niet om eenigen twijfel omtrent mijn Held te verjagen, want voor dien twijfel was in mijn hart geen plaats, maar omdat elk nieuw bewijs mijn Held nog grooter maakte, zoodat ik me steeds meer kon verdiepen in Zijn grootheid.

Toen phantaseerde ik allerlei levensgeschiedenissen van mijn Held.

Het liefst had ik gehad, dat Hij een kruisridder geweest was, maar dat ideaal moest ik dadelijk opgeven; want toen waren er nog geen geweren, dus ook geen kogels.

Ik besloot daarom in latere tijden te gaan zoeken.

Een gesneuvelde Watergeus? Maar dat ging ook weer niet. Die werden in een vlag gewikkeld, met een: „één, twee, drie, in Godsnaam!” in zee neergelaten.

Ik bedacht allerlei mogelijke gevallen, om ze dadelijk weer te verwerpen.

Eindelijk had ik het gevonden, en wel het volgende, dat me vrij goed voldeed.

Mijn Held had de oorlogen van Napoleon medegemaakt, en was om Zijn dapperheid door den Grooten / Keizer bevorderd tot generaal. In alle veldslagen was Hij vóóraan geweest, en menige wonde getuigde van Zijn moed.

Napoleon had zelfs al een koninkrijk voor Hem uitgezocht, toen de kans keerde en alle landen zich opmaakten, om zich te bevrijden van, wat ze noemden, den „Grooten Overweldiger.”

Toen had mijn Held Zijn plaats in het leger en Zijne aanzienlijke ambten verlaten, en had zich onder de vaan van Zijn Vaderland geschaard, om dit als gemeen soldaat te dienen.

Na talrijke proeven van Zijn moed en dapperheid te hebben afgelegd,